

Sygn. akt VII U 710/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2018 r. w Warszawie

sprawy W. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania W. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

z dnia 16 kwietnia 2018 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 23 maja 2018r. W. R. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 16 kwietnia 2018r., znak: (...) przyznającej emeryturę, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę rozstrzygnięcia polegający na uznaniu, że kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 241.355,94 zł, bowiem wwpw został ustalony na poziomie 75,11%, a wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r. została wyliczona na kwotę 67.298,00 zł, podczas gdy kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego powinna zostać ustalona przy przyjęciu, że wwpw wynosi 119,56%, natomiast wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r. stanowi 86.218,17 zł;

2. naruszenie art. 25 ust. 1 w zw. z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i obliczenie przysługującej emerytury przy zastosowaniu wadliwej kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego wynoszącego 241.355,94 zł.

Wskazując na powyższe zarzuty odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie emerytury po uprzednim ustaleniu, że wwpw kapitału początkowego wynosi 119,56%, natomiast wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r. wynosi 86.218,17 zł. Ponadto zażądał zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania W. R. wskazał, że organ rentowy ustalając kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego nie uwzględnił istotnego składnika wynagrodzenia jakim jest akord, zaś wyliczenie kapitału początkowego bez uwzględnienia specyfiki systemu akordowego jest dla niego wysoko krzywdzące. Zaznaczył również, że w okresie od

1 października 1974r. do 1 maja 1979r. był wynagradzany według VII kategorii zaszerogowania z wynagrodzeniem 12 zł/h, co również nie zostało uwzględnione przez organ rentowy. Przez cały okres zatrudnienia jego warunki pracy nie uległy zmianie za wyjątkiem wysokości stawki akordu na godzinę pracy. Kwoty zarobków w systemie akordowym zostały wskazane w zaświadczeniu o zarobkach z lat 1976-1979 i są one wyższe od kwoty rocznego przeciętnego wynagrodzenia. Ponadto odwołujący powołał się na analogiczną sytuację, jaka miała miejsce w przypadku Z. S., który był zatrudniony na tożsamym stanowisku. Podniósł również, że wszystkich pracowników obowiązywała stawka godzinowa, która była rozliczana akordowo, wobec czego wysokość wynagrodzenia wyżej wymienionego pracownika nie mogła odbiegać od wynagrodzenia, które on sam otrzymywał (odwołanie z dnia 11 maja 2018r., k. 3-6 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 7 czerwca 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swe stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że prawomocnym wyrokiem z dnia 14 grudnia 2016r., wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 1226/14, Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego z dnia 6 maja 2014r., sygn. akt VII U 842/12 i poprzedzającą go decyzję ZUS (...)Oddział w W. z dnia 2 kwietnia 2012r., znak: (...) -2004 w ten sposób, że ustalił wskaźnik wysokości kapitału początkowego za lata 1970-1979 na 75,11% oraz wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r. na kwotę 67.298 zł, zaś w pozostałej części apelację oddalił. Sąd Apelacyjny wskazał przy tym, że skarżący domagał się ustalenia wwpw na poziomie 119,56%, jednakże nie można uznać, aby udowodnił wysokość uzyskiwanych dochodów w spornym okresie tak, aby możliwe było przyjęcie takiego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru.

Dodatkowo organ rentowy wyjaśnił, że odwołujący zaskarżył decyzję ZUS(...) Oddział w W. z dnia 23 lutego 2017r., na podstawie której zrealizowano wskazany wyżej wyrok Sądu Apelacyjnego, jednakże jego odwołanie, z uwagi na powagę rzeczy osądzonej, zostało odrzucone postanowieniem Sądu Okręgowego z 30 czerwca 2017r., wydanym w sprawie o sygn. akt II U 499/17. Z kolei w zaskarżonej decyzji z dnia 16 kwietnia 2018r. organ rentowy przyznał W. R. emeryturę, a do ustalenia jej wysokości przyjął m.in. kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego. Odwołujący zakwestionował obliczenie emerytury ponownie domagając się ustalenia kapitału początkowego przy zastosowaniu wwpw wynoszącego 119,56%. Tym samym, w ocenie organu rentowego, zakwestionował wskazane wyżej prawomocne rozstrzygnięcia Sądów w tym zakresie, przy czym nie przedstawił żadnych nowych dokumentów umożliwiających zmianę decyzji o ustaleniu kapitału początkowego (odpowiedź na odwołanie z dnia 7 czerwca 2018r., k. 7 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W., po rozpoznaniu wniosku W. R. z dnia 23 października 2003r., wydał w dniu 14 marca 2006r. decyzję znak: (...) -2004, w której ustalił kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999r. w wysokości 35.329,36 zł (wniosek z 23 października 2003r., k. 1 i nast. a.r., decyzja ZUS o ustaleniu kapitału początkowego z 14 marca 2006r., k. 26-28 a.r. tom I).

Decyzją z dnia 2 kwietnia 2012r., znak: (...) -2004, ZUS (...)Oddział w W. ponownie ustalił kapitał początkowy odwołującego na dzień 1 stycznia 1999r. przyjmując, iż wynosi on 45.800,26 zł. Do ustalenia wysokości kapitału początkowego ZUS przyjął wynagrodzenie z lat 1969-1978 oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 24,60% (decyzja ZUS o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z 2 kwietnia 2012r., k. 112-114 a.r. tom I).

W. R. odwołał się od ww. decyzji z dnia 2 kwietnia 2012r. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wskazując, że przy ustaleniu kapitału organ rentowy powinien był zastosować przepisy z 2011r. odnoszące się do osób urodzonych po 31 grudnia 1948r., zaś podstawę wyliczenia kapitału powinien stanowić okres od 1 września 1966r. do 18 sierpnia 1979r. z uwzględnieniem angaży w systemie akordowym i zaświadczenia z 27 maja 1980r.

na druku zakładu pracy o zarobkach uzyskiwanych w latach 1976-1979. Sprawie nadano sygn. akt VII U 842/12 (odwołanie, k. 3-5 a.s akt sprawy o sygn. VII U 842/12).

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 6 maja 2014r. oddalił odwołanie W. R. dotyczące decyzji z dnia 2 kwietnia 2012 roku. W uzasadnieniu powyższego wyroku wskazał, że przeprowadził dowody m.in. z zeznań świadków i odwołującego, dowody z dokumentów oraz dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i stwierdził, że na ich podstawie nie jest możliwe wyliczenie wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego przez W. R. w spornym okresie, które mogłoby zostać uwzględnione na potrzeby ustalenia wysokości kapitału początkowego (wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 6 maja 2014r. z uzasadnieniem, k. 166-175 akt sprawy o sygn. VII U 842/12).

W. R. złożył apelację od wyroku z dnia 6 maja 2014r. W związku z tym sprawa została skierowana do Sądu Apelacyjnego w Warszawie (sygn. akt III AUa 1226/14), który po rozpoznaniu apelacji wydał w dniu 14 grudnia 2016r. wyrok, w którym zmienił rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego Warszawa – Praga z dnia 6 maja 2014r. oraz poprzedzającą go decyzję ZUS (...)Oddział w W. z dnia 2 kwietnia 2012r., znak: (...)–2004, w ten sposób, że ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z lat 1970-1979 na 75,11% oraz wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r. na kwotę 67.298 zł. W pozostałym zakresie apelacja W. R. została oddalona.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że dokonał odmiennej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu prowadzonym przez Sąd Okręgowy. Wyjaśnił, że z umowy o praktyczną naukę zawodu i świadectw kwalifikacyjnych na stanowisku ślusarza w (...) wynika, że odwołujący był wynagradzany według następujących stawki: od 1 stycznia 1969r. – 4 zł/h, od 20 czerwca 1969r. – 6 zł/h, od 1 września 1970r. – 7 zł/h, od 1 maja 1973r. – 10,50 zł/h, od 1 października 1974r. – 12 zł/h, przy czym od 27 października 1970r. do 13 listopada 1972r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Ponadto z zaświadczenia pracodawcy z dnia 27 maja 1980r. wynika, że w 1976r. otrzymał wynagrodzenie łączne w kwocie 58.155 zł, w 1977r. – 57.231 zł, w 1978r. – 66.203 zł oraz w 1979r. (do 18 sierpnia 1979r.) – 33.248 zł. Dodatkowo Sąd Apelacyjny wskazał, że świadkowie oraz odwołujący potwierdzili, że miesięczną normą czasu pracy było minimum 200 godzin. Sąd Apelacyjny oparł się również na opinii biegłego z zakresu księgowości, z której dowód był przeprowadzony w postępowaniu o sygn. akt VII U 842/12, w której biegły dokonał wyliczeń wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz wysokości tego kapitału w oparciu o powyższe dane. To z kolei prowadziło do przyjęcia, że wwpw kapitału początkowego W. R. powinien wynosić 75,11%, zaś kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999r. powinien stanowić kwotę 67.298 zł. Jednocześnie Sąd Apelacyjny, oddalając apelację w pozostałym zakresie, zważył, że żądanie W. R. o ustalenie wwpw w wysokości 119,56% było niezasadne, gdyż nie udowodnił wysokości uzyskiwanych dochodów w spornym okresie na kwotę umożliwiającą przyjęcie takiej jego wysokości (apelacja, k. 178-180 akt sprawy o sygn. VII U 842/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 2 kwietnia 2012r. z uzasadnieniem, k. 411 i k. 417-436 akt sprawy o sygn. VII U 842/12).

Wykonując wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 14 grudnia 2016r. ZUS (...) Oddział w W. wydał w dniu 23 lutego 2017r. decyzję znak: (...)–2004, w której ustalił kapitał początkowy W. R. na dzień 1 stycznia 1999r. w wysokości 67.298,00 zł. Do ustalenia wysokości kapitału początkowego organ rentowy przyjął podany w powyższym wyroku Sądu Apelacyjnego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 75,11%, do którego ustalenia przyjęto wynagrodzenie z lat 1970-1979 wynoszące: za rok 1970 – 12.174,19 zł, za rok 1971 – 0,00 zł, za rok 1972 – 2.167,74 zł, za rok 1973 – 22.400,00 zł, za rok 1974 – 26.100,00 zł, za rok 1975 – 28.800,00 zł, za rok 1976 – 58.155,00 zł, za rok 1977 – 57.231,00 zł, za rok 1978 – 66.203,00 zł oraz za rok 1979 – 33.248,00 zł (decyzja ZUS w sprawie ustalenia kapitału początkowego z 23 lutego 2017r. z załącznikami, k. 118-121 a.r. tom I).

W. R. odwołał się od powyższej decyzji do Sądu Okręgowego. Sprawie nadano sygnaturę akt VII U 499/17. Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2017r. odwołanie zostało odrzucone z uwagi na powagę rzeczy osądzonej. Na powyższe postanowienie W. R. wniósł zażalenie w dniu 10 lipca 2017r. do Sądu Apelacyjnego w Warszawie (sygn. akt III AUz 344/17), ale zostało ono oddalone postanowieniem z dnia 13 grudnia 2017r. (odwołanie, k. 2-5 akt sprawy o sygn. VII U 499/17, postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 30 czerwca 2017r., k. 23-25 akt

sprawy o sygn. VII U 499/17, zażalenie, k. 30-33 akt sprawy o sygn. VII U 499/17, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13 grudnia 2017r., k. 47-51 akt sprawy o sygn. VII U 499/17).

W dniu 4 września 2017r. W. R. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o przyznanie emerytury i ustalenie najkorzystniejszej kwoty świadczenia (wniosek o emeryturę, k. 3 a.e.).

Po rozpoznaniu wniosku ZUS II Oddział w W. w dniu 16 listopada 2017r. wydał decyzję znak: (...) w której przyznał W. R. zaliczkę na poczet emerytury od 1 października 2017r. (decyzja ZUS w sprawie przyznania emerytury w kwocie zaliczkowej z 16 listopada 2017r. k. 21 a.e.). Następnie decyzją z dnia 16 kwietnia 2018r., znak: (...), organ rentowy przyznał odwołującemu prawo do emerytury od dnia 1 października 2017r. w kwocie 1.249,86 zł (po waloryzacji od 1 marca 2018r.). Do obliczenia wysokości emerytury organ rentowy przyjął kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 251.355,94 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 207,10 miesięcy (decyzja ZUS o przyznaniu emerytury z 16 kwietnia 2017r., k. 33 a.e.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych w sprawie dowodów, obejmujących dokumenty zgromadzone w aktach organu rentowego oraz w aktach spraw o sygnaturach VII U 842/12 i VII U 499/17.

Prowadząc postępowanie dowodowe i ustalając stan faktyczny Sąd miał na względzie, że odwołujący kwestionując wysokość emerytury oparł się na zarzutach prowadzących

w istocie do zanegowania przyjętej przez organ rentowy wysokości kapitału początkowego. Kwestia ta była natomiast rozpatrywana w postępowaniu prowadzonym przed tutejszym Sądem Okręgowym i Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawach o sygnaturach VII U 842/12 oraz III AUa 1226/14. Z uwagi na te okoliczności, a także biorąc pod uwagę zakres zaskarżenia decyzji organu rentowego z dnia 16 kwietnia 2018r. i podnoszone przez odwołującego zarzuty wobec tej decyzji oraz tożsamość roszczeń dochodzonych tak w postępowaniu niniejszym, jak i w postępowaniach wcześniej zakończonych, przeprowadzenie większości wnioskowanych przez odwołującego dowodów było w istocie zbędne. Okoliczności, na które zostały one powołane, a więc pracy odwołującego w (...) w W., rozkładu i systemu pracy, wysokości otrzymywanego przez niego wynagrodzenia, w tym stawki godzinowej, zaś w przypadku opinii biegłego – prawidłowości wyliczenia przez organ rentowy kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego, wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia i przeliczenia kapitału początkowego ubezpieczonego – zostały już wyjaśnione w przeprowadzonych postępowaniach. Dowody, które obecnie zgłosił odwołujący, były poza tym tożsame z tymi, które zgłaszał poprzednio, co powodowało, że ich przeprowadzenie nie było konieczne.

W związku z powyższym Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego w oparciu o dokumenty z akt wymienionych wyżej, prawomocnie zakończonych spraw i oddalił zgłoszone przez odwołującego wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka J. R. i odwołującego się, opinii biegłego z dziedziny księgowości oraz o wystąpienie do (...) Sp. z o.o. Z przyczyn wskazanych dowody te prowadziłyby do nieuzasadnionego dublowania ustaleń faktycznych, a tym samym niezasadnego przedłużenia postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie W. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 16 kwietnia 2018r., znak: (...), było niezasadne.

W rozpatrywanej sprawie nie budziło wątpliwości, że W. R., jako osobie urodzonej po 31 grudnia 1948r., przysługuje prawo do emerytury w myśl art. 24

i następnych ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2018r., poz. 1270), zwanej dalej ustawą emerytalną. Zasady obliczania jej wysokości określają przepisy art. 25-26 ustawy. W myśl art. 26 ustawy emerytalnej emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy. Z kolei zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych

na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zaewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r. poz. 1778), z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Jednym z podstawowych elementów obliczenia wysokości emerytury jest kapitał początkowy. Zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy emerytalnej kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek. Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 1999r. (ust. 3). Z kolei w myśl art. 174 ust. 1 i 2 ustawy kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W przedmiotowej sprawie W. R. odwołał się od decyzji, w której ZUS przyznał mu prawo do emerytury. Odwołujący zakwestionował w odwołaniu ustaloną przez organ rentowy wysokość przyznanego mu świadczenia, przy czym zgłoszone zarzuty dotyczyły przyjętych przez organ rentowy kwot wynagrodzeń rzutujących na wyliczenie wwpw kapitału początkowego i wysokości kapitału początkowego. W konsekwencji zadaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie było rozważenie, czy organ rentowy prawidłowo wyliczył wysokość emerytury w oparciu o ustalony wcześniej kapitał początkowy.

Przy tak ujętym zakresie rozpoznania Sąd Okręgowy zważył, że sprawa w istocie została już rozstrzygnięta w poprzednich postępowaniach. Odwołujący kilka lat wcześniej kwestionował decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w których organ rentowy ustalał wysokość jego kapitału początkowego na dzień 1 grudnia 1999r. Zastrzeżenia odwołującego się dotyczyły wysokości wynagrodzenia uzyskanego przez niego w latach 1976-1979 w okresie zatrudnienia w (...) w W.. W tym czasie odwołujący wykonywał pracę w systemie akordowym i uzyskiwał stawkę godzinową, co potwierdzają m.in. załączone do akt rentowych dokumenty. Sąd miał na względzie, że inicjowane przez W. R. postępowania miały ostatecznie ten skutek, że Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie o sygn. III AUa 1226/14, wyrokiem z dnia 14 grudnia 2016r. ustalił wskaźnik wysokości kapitału początkowego z lat 1970-1979 na 75,11% oraz wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r. na kwotę 67.298 zł, jednocześnie oddalając apelację odwołującego w pozostałym zakresie. Zmieniając wyrok tutejszego Sądu Okręgowego z 6 maja 2014r. Sąd Apelacyjny oparł się m.in. na wyliczeniach biegłego, zeznaniach świadków co do ilości godzin przepracowanych przez odwołującego oraz na zaświadczeniach o uzyskanym wynagrodzeniu, wystawionych przez nieistniejącego już pracodawcę. Jednocześnie Sąd Apelacyjny wskazał, że w pozostałym zakresie, w jakim odwołujący zmierzał do ustalenia wwpw kapitału początkowego w wymiarze 119,56%, jego żądanie nie zostało uwzględnione z uwagi na brak dowodów, które w sposób jasny i precyzyjny potwierdzałyby dochody uzyskiwane w spornym okresie.

W obliczu powyższych ustaleń, przy uwzględnieniu podnoszonych przez odwołującego zarzutów, Sąd Okręgowy zważył, iż w niniejszej sprawie nie zachodziły żadne nowe okoliczności, który mogłyby prowadzić do wzruszenia dotychczasowych ustaleń w zakresie wysokości kapitału początkowego odwołującego się, a w szczególności tych, które zostały dokonane w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. akt III AUa 1226/14. W przedmiotowym postępowaniu odwołujący się nie przedstawił w istocie żadnych dodatkowych dowodów, z których mogłyby wynikać, że wysokość kapitału początkowego ustalona przez ZUS – w ramach wykonania ww. wyroku Sądu Apelacyjnego – jak również elementów wpływających się na jego wysokość, mogłyby być inna (wyższa) niż wynika do z dotychczas przedłożonych dowodów (dokumentów, zeznań świadków, opinii biegłego). Jego wnioski i twierdzenia oscyływały wokół tego, co było już oferowane w rozstrzygniętych sprawach. Do takich wniosków należał m.in. ten,

który odnosił się do wysokości wynagrodzenia kolegi z pracy – Z. S.. Co do tej kwestii w omówionych sprawach, które zostały prawomocnie rozstrzygnięte, wypowiedział się zarówno tutejszy Sąd Okręgowy w innym składzie, jak i Sąd Apelacyjny zmieniając wyrok z dnia 6 maja 2014r. i poprzedzając go decyzją ZUS z dnia 2 kwietnia 2012r. W uzasadnieniu wydanego wyroku szczególnie Sąd II instancji stwierdził, że przy ustalaniu rzeczywistych zarobków – jako decydujących o rozmiarze opłacanej składki

na ubezpieczenie społeczne i tym samym kluczowych dla ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego – nie jest dopuszczalne opieranie się na hipotezach czy założeniach odnośnie średnich wynagrodzeń ślusarzy w spornym okresie. Sąd Okręgowy w składzie niniejszym podziela to stanowisko jako ugruntowane w orzecznictwie. Aby dokonać obliczenia wysokości kapitału początkowego, trzeba mieć konkretne i rzeczywiste dowody na okoliczność uzyskiwania zarobków w danej wysokości i w danym okresie. Sam fakt, że inny pracownik w tym samym zakładzie pracy osiągał wynagrodzenie w danej wysokości, nie zawsze stanowi wystarczający dowód na wykazanie, że w tym okresie wnioskodawca, który żąda ustalenia wysokości wynagrodzenia w oparciu o dane wykazywane przez współpracownika, rzeczywiście uzyskiwał wynagrodzenie w tej samej lub bardzo zbliżonej wysokości (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 1 sierpnia 2018r., III AUa 657/17; podobnie również Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 18 lipca 2018r., III AUa 456/18).

Powyższe okoliczności, o których była mowa, mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ponieważ zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 18 lutego 2014r. (III AUa 811/13, Lex nr 1448555) „wynikająca z art. 365 § 1 k.p.c. moc wiążąca orzeczenia merytorycznego, do którego należy wyrok oddalający odwołanie, musi być brana pod uwagę w kolejnym postępowaniu, w jakim pojawia się dana kwestia, nie podlegająca ponownemu badaniu. Związanie orzeczeniem oznacza bowiem niedopuszczalność nie tylko dokonywania ustaleń sprzecznych z nim, ale nawet przeprowadzania postępowania dowodowego w tym zakresie”.

Moc wiążąca orzeczenia (art. 365 § 1 k.p.c.) może być rozważana tylko wtedy, gdy rozpoznawana jest inna sprawa niż ta, w której wydano poprzednie orzeczenie oraz gdy kwestia rozstrzygnięta innym wyrokiem stanowi zagadnienie wstępne. Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu charakteryzuje się dwoma aspektami. Pierwszy z nich odnosi się tylko do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia. Aspekt ten występuje, gdy w poprzednim postępowaniu, w którym zapadło prawomocne orzeczenie nie brała udziału choćby jedna ze stron nowego postępowania, a nie jest ona objęta prawomocnością rozszerzoną. Nie można bowiem takiej strony obciążać dalszymi skutkami wynikającymi z prawomocnego orzeczenia. Drugi aspekt mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia jest określony jako walor prawny rozstrzygnięcia (osądzenia) zawartego w treści orzeczenia. Jest on ściśle związany z powagą rzeczy osądzonej (art. 366 § 1 k.p.c.) i występuje w nowej sprawie pomiędzy tymi samymi stronami, choć przedmiot obu spraw jest inny. W nowej sprawie nie może być wówczas zastosowany negatywny (procesowy) skutek powagi rzeczy osądzonej polegający na niedopuszczalności ponownego rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Występuje natomiast skutek pozytywny (materialny) rzeczy osądzonej przejawiający się w tym, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu (rzecz osądzona) stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, a więc w ostatecznym rezultacie procesu uwzględniającym stan rzeczy na datę zamknięcia rozprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2014r., I UK 329/13, Lex nr 1444404; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014r., III UK 115/13).

Odwołanie wniesione od zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji, w zakresie obejmującym żądanie ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego w oparciu o wskazaną przez niego wartość wwpw oraz kapitału początkowego, zmierzało w istocie do podważenia mocy wiążącej wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 12 grudnia 2016r. wydanego w sprawie III AUa 1226/14. Wskazać przy tym należy, że wyrok ten stanowił podstawę do wydania przez organ rentowy kolejnej decyzji o ustaleniu kapitału początkowego W. R., w której przyjęto ustalone przez Sąd Apelacyjny wartości do obliczenia kapitału. Decyzja ta, wydana w dniu 23 lutego 2017r., została zaskarżona w drodze odwołania, ono jednak

zostało odrzucone na podstawie art. 199 § 2 k.p.c. z uwagi na powagę rzeczy osądzonej. Zażalenie odwołującego się w przedmiocie postanowienia odrzucającego wniesione przez niego odwołanie od powyższej decyzji zostało następnie oddalone przez Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 13 grudnia 2017r. Tym samym w niniejszym postępowaniu Sąd musiał wziąć pod uwagę fakt istnienia i treść rozstrzygnięcia wydanego w sprawie o sygn. AUa 1226/14 oraz dokonane przez Sąd Apelacyjny ustalenia dotyczące wysokości zarobków odwołującego w spornym okresie i wysokości kapitału początkowego.

Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu, nie zachodziły żadne okoliczności, które uzasadniałyby przeliczenie emerytury odwołującego w sposób, który wskazał w odwołaniu. Jak zostało już wskazane, odwołujący – prócz dalszego kwestionowania wysokości kapitału początkowego przyjętego przez ZUS oraz wysokości elementów, od których zależy jego wysokość, niejako nie przyjmując do wiadomości rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego – nie zaoferował żadnych nowych dowodów mogących skutecznie podważyć dokonane przez organ rentowy ustalenia co do wysokości kapitału początkowego, a w konsekwencji również co do wysokości emerytury przyznanej w decyzji z dnia 16 kwietnia 2018r. Oprócz kwestii, które zostały omówione, nie przedstawił również takich zarzutów, które dotyczyłyby innych kwestii aniżeli te, które związane są z obliczeniem wysokości wwpw kapitału początkowego i wysokości kapitału początkowego.

W konsekwencji powyższego Sąd Okręgowy nie dopatrył się naruszenia przepisów przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy był związany wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12 grudnia 2016r. (III AUa 1226/14) i wykonując go ustalił kapitał początkowy odwołującego się; z kolei wydając decyzję o przyznaniu W. R. emerytury był związany własnymi ustaleniami co do wysokości kapitału początkowego oraz czynników służących do jego obliczenia. Tym samym nie ma podstaw do czynienia organowi rentowemu zarzutów co do błędnego ustalenia stanu faktycznego oraz naruszenia przepisów ustawy emerytalnej dotyczących obliczenia emerytury.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy ocenił odwołanie W. R. jako niezasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł o jego oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

(...) J. R. – (...)